

Hồi 14

Hoại Tâm Độc Thủ Ấn

Vừa mới cắm xong tấm gỗ, thay cho tấm mộ chí vào năm mộ cũng mới đắp xong, gã thư sinh chợt giật mình khi nghe từ phía sau bỗng vang lên thanh âm của một nữ nhân:

- Hoá ra tướng công vẫn còn sống. Nhưng tại sao tướng công lại ghi vào mộ chí bốn chữ Khai Dương Lão Nhân? Lão ở họ Hà thì đúng rồi, nhưng nào có ai gọi lão là Khai Dương Lão Nhân bao giờ?

Gã thư sinh quay lại và tỏ ra dung dung khi phải đối diện với một nữ lang có diện mạo vào loại thiên hương quốc sắc. Gã trầm giọng:

- Như cô nương có biết người vừa được tại hạ an táng.

Nữ nhân nọ không thể tỏ ra dung dung như gã thư sinh. Trái lại nàng đỏ mặt vừa bước lùi vừa kêu:

- Ối chao! Tiểu nữ đã nhìn lầm người rồi, mong thiếu hiệp lượng thứ. Vì thoạt nhìn từ phía sau tiểu nữ cứ ngỡ thiếu hiệp là người tiểu nữ nhớ đến.

Gã thư sinh vẫn nghiêm mặt:

- Nhận lầm người vẫn là lẽ thường. Và tại hạ sẽ không trách cô nương nếu cô nương có thể cho tại hạ biết tính danh của lão nhân tại hạ vừa an táng xong.

Nữ nhân nọ nghi ngại:

- Nếu tiểu nữ đoán không lầm thì thiếu hiệp chính là người mà hai canh giờ trước đã vào khu trang viện của Tào đại nhân một cách lặng lẽ?

Gã thừa nhận:

- Chính là tại hạ. Nhưng xin cô nương miễn cho tại hạ hai chữ lặng lẽ. Bởi chẳng phải cô nương đã phát hiện ra hành tung của tại hạ đó sao? Và khi đã bị cô nương phát hiện, hành vi tại hạ đâu phù hợp với hai chữ lặng lẽ cô nương vừa nói?

Nàng ta thở ra nhè nhẹ:

- Kỳ thực tiểu nữ phát hiện ra thiếu hiệp chỉ là tình cờ. Bởi tiểu nữ cũng là người lên đến đây như thiếu hiệp. Có khác chẳng là tiểu nữ không hề nhìn thấy bất kỳ một thi hài nào để lo lắng hậu sự như thiếu hiệp đã làm.

Gã cười nhẹ:

- Tại hạ cũng đoán như vậy. Vì cũng như cô nương thôi, tại hạ tình cờ nghe cô nương than oán và gọi tên một người. Chùng như là Tiêu Đạt thì phải?

Nàng thất kinh:

- Thì ra không phải tiểu nữ phát hiện sự xuất hiện của thiếu hiệp mà là ngược lại?

Gã thôi cười:

- Có thể nói như vậy! Tuy nhiên tại hạ hoàn toàn bất ngờ khi thấy cô nương chột xuất hiện ở đây, thân thủ của cô nương phải rất cao minh mới có thể bám sát theo mà không để lại tiếng động nào cho tại hạ nhận biết. Cô nương có ý gì?

Nàng lại đỏ mặt:

- Tiểu nữ chẳng đã giải thích nổi sao? Đó là do tiểu nữ nhận lầm người, lầm thiếu hiệp với một người rất thân thuộc với tiểu nữ.

- Cô nương có thể cho tại hạ biết cô nương đã lầm tại hạ với ai?

Sau đó một thoáng lưỡng lự nàng chột lí nhí đáp:

- Chính là Tiêu Đạt người mà thiếu hiệp đã tình cờ nghe tiểu nữ kêu than.

- Cho hỏi, Tiêu Đạt là gì đối với cô nương?

Nàng ngập ngừng:

- Thiếu hiệp cần biết để làm gì?

- Người bị cô nương nhìn lầm chính là tại hạ. Do đó, tại hạ nghĩ tại hạ cần phải biết rõ hơn về nhân vật này. Xem giữa tại hạ và Tiêu Đạt có thật sự giống nhau như cô nương đã nhìn lầm không?

Nàng thở dài:

- Thiếu hiệp nói cũng đúng. Vả lại, dù sao Tiêu tướng công cũng là người đã khuất, tiểu nữ nói cho thiếu hiệp nghe cũng là cách để bày tỏ tấm lòng. Tiêu Đạt chính là ý trung nhân của tiểu nữ và cũng là...

Gã thư sinh nọ chột giạt mình lùi lại và suýt nữa giẫm vào nắm mộ mới đắp.

- Cô nương vừa bảo gì? Cô nương và Tiêu Đạt chính là...

Nàng cau mặt:

- Sao thiếu hiệp tỏ ra kinh ngạc? Đường như thiếu hiệp nghĩ tiểu nữ không xứng gọi Tiêu Đạt là ý trung nhân?

Gã xoa tay:

- Không phải, không phải! Tại hạ chỉ là người ngoài cuộc, làm gì dám có ý nghĩ đó một khi chưa biết gì về giao tình trọng hậu giữa Tiêu Đạt và cô nương. Nhưng dường như khi này cô nương còn muốn nói gì nữa mà chưa nói xong?

Nàng chột dầu dầu nét mặt:

- Có lẽ thiếu hiệp không nên nghe nữa thì hơn. Bởi đó cũng chính là điều làm cho tiểu nữ đau lòng mỗi khi nhớ đến y.

- Đau lòng? Vì sao? Chẳng phải như cô nương vừa nói, giữa cô nương và Tiêu Đạt...

Nàng chột roi lệ:

- Sao tiểu nữ lại không đau lòng khi cái chết của y hoàn toàn do lỗi của tiểu nữ?

Gã thư sinh nghiêm giọng:

- Lời của cô nương thật khó hiểu. Y chết là vì cô nương? Trong khi y cũng là ý trung nhân của cô nương? Đúng là khó hiểu!

Nàng càng sục sùi nhiều hơn: ●

- Thiếu hiệp chỉ nên hiểu như thế này là đủ. Tiểu nữ nguyên là thuộc hạ của một người. Rồi do tiểu nữ bất cẩn, không hề biết chủ nhân là người có hai thân phận nên tiểu nữ cứ y sục thật mà bẩm báo cho chủ nhân nghe. Mãi sau này tình cờ khám phá ra, thân phận thứ hai của chủ nhân, tiểu nữ mới biết chính chủ nhân là người đã hãm hại y. Thử hỏi tiểu nữ không đau lòng sao được?

Ở gã thư sinh thoáng có sự chấn động:

- Cô nương muốn nói cô nương không hề biết chuyện bị hãm hại, chỉ vào sau này mới biết?

Nàng gật nhẹ đầu:

- Thiếu hiệp không tin cũng phải. Và tiểu nữ từng nghĩ, giá như y lúc này còn sống, có lẽ y cũng không thể nào tin vào sự vô tội của tiểu nữ. Trái lại, còn phải oán hận tiểu nữ nhiều hơn một khi biết rằng tiểu nữ không hề có ý nghĩ báo thù cho y.

Gã thư sinh tán thành:

- Đương nhiên cô nương không thể báo thù. Vì cô nương đâu thể phản bội chủ nhân và có lẽ cũng là đại ân nhân của cô nương?

Nàng ngược mắt nhìn lên:

- Thiếu hiệp cũng cho tiểu nữ làm như thế hoàn toàn đúng ư?

Gã gạt đầu:

- Phải tận trung với chủ nhân, đó là đạo lý. Trừ phi chủ nhân của cô nương là một nhân vật đại gian ác và cô nương dù biết vẫn can tâm trợ Trụ vi ngược, thì lòng trung đó vừa là ngu trung vừa đem đại hoạ đến cho cô nương.

Nói đến đây, gã bỗng thở hắt ra.

- Bây giờ thì đến lượt tại hạ xin thỉnh giáo cô nương về tính danh của lão nhân đã chết ở một nơi giam giữ bí ẩn của khu trang viện hoang phế kia.

Nàng kinh ngạc:

- Nếu bảo đó là nơi giam giữ bí ẩn, sao thiếu hiệp biết mà tìm đến? Và sau khi thu thập di cốt của lão nhân, nhờ vào đâu thiếu hiệp biết lão nhân ở họ Hà?

Gã bối rối dù đang cố che giấu:

- Tình cờ có người điểm chỉ và nhờ tại hạ lo lắng mọi hậu sự cho lão nhân.

Nàng cau mặt:

- Là ai nhờ? Trừ phi đó là Bảo chủ Bạch Mai Bảo, nhưng tại sao lão lại nhờ thiếu hiệp khi chính lão có thể tự tay thực hiện việc này?

Gã thư sinh chợt nhớ người:

- Là Bảo chủ Bạch Mai Bảo ư? Hoá ra...

Gã bỗng dùng lời giữa chừng, khiến nữ nhân kinh nghi:

- Hoá ra thế nào? Sao thiếu hiệp kinh ngạc khi nghe tiểu nữ đề cập đến Tư Đồ Diễn, Bảo chủ Bạch Mai Bảo?

Sắc mặt gã thư sinh đã trở lại bình thường:

- Cô nương hỏi đúng lắm. Vì người nhờ tại hạ không hề báo danh. Do đó, tại hạ cảm thấy bất ngờ khi nghe cô nương đề quyết đó chính là Bảo chủ Bạch Mai Bảo.

- Nghĩa là không phải?

Gã cười nhẹ:

- Tại hạ đâu thể biết phải hay không phải. Trừ phi gặp lại tại hạ sẽ hỏi y, xem y có đúng là Bảo chủ Bạch Mai Bảo như cô nương đoán không?

Gã vừa dứt lời thì từ một nơi thật khuất lấp cạnh đấy bỗng có thanh âm xa lạ vang ra:

- Không cần phải hỏi, vì bốn Bảo chủ đã đến đây rồi. Và chính bốn Bảo chủ lại muốn tra hỏi ngược lại người, rằng lão họ Hà kia với người có liên quan gì? Sao người lại chịu phí thời gian, lo lắng hậu sự cho lão?

Lời nói này nếu làm cho gã thư sinh cau có nét mặt vì khó chịu, thì không hiểu sao lại làm cho nữ lang nọ thất sắc và nàng bất ngờ quay người bỏ chạy.

"Vút!"

Nhưng ở ngay phía nàng đang phóng chạy, bỗng có một tràng cười vang lên:

- Điều gì khiến người phải hoảng sợ vậy, Phương Mai? Phải chăng người đã có hành vi gì không đúng, sợ bọn ta đưa về cho chủ nhân xử trị nên vội vã bỏ đi? Người chọn không đúng hướng rồi. Ha... Ha...

"Vút! Vút!"

Lập tức ở trước mặt nữ nhân có tên là Phương Mai, liền có hai gã đại hán xuất hiện ngáng lối.

Phương Mai kinh hoàng, bước lùi lại:

- Nhị vị Tàn Nhân xin chớ ngộ nhận, Phương Mai chưa hề có hành vi nào là không đúng. Phương Mai chạy vì không muốn để Bảo chủ Bạch Mai Bảo biết sự hiện diện của Phương Mai. Chính gia chủ nhân từng căn dặn Phương Mai như thế.

Hai gã đại hán vẫn tiếp tục cười:

- Nếu sự thật đúng như người nói, thì người cứ yên tâm. Đã có bọn ta ở đây người không cần ngại gia chủ nhân bắt tội. Hãy ở lại và lắng nghe những gì Tư Đồ Bảo chủ sắp hỏi người.

Trong khi đó, thay cho vị trí Phương Mai từng đứng, hiện giờ trước mặt gã thư sinh xuất hiện một nhân vật có diện mạo thoát nhìn cũng biết là gian giảo.

Nhân vật này trừng mắt nhìn gã thư sinh:

- Sao ngươi chưa đáp lời? Nói mau, ngươi liên quan như thế nào với lão Hà?

Gã thư sinh cũng bật cười cao ngạo:

- Tôn giá nghĩ tôn giá có tư cách bắt tại hạ đáp lời sao? Đừng quá tự phụ như vậy, mà nên nhớ tại hạ đâu phải là thuộc hạ của quý bảo Bạch Mai? Hãy thôi đi cái thói hung hăng của tôn giá. Ba chữ Bạch Mai Bảo chưa đủ uy lực để uy hiếp tại đâu. Ha... Ha...

Sắc mặt của nhân vật nọ chợt đỏ bừng:

- Tiểu tử ngông cuồng. Đó là ngươi tự tìm chết, chớ trách bổn Bảo chủ phải hoá kiếp ngươi.

Gã thư sinh bĩu môi:

- Khẩu thuyết vô bằng. Chỉ sợ chính Bảo chủ đang là kẻ tự tìm lấy cái chết. Hừ!

Nhân vật nọ phùng phùng lửa giận, đột ngột lao bật lên:

- Tiểu tử muốn chết! Đỡ!

“Ào...”

Gã thư sinh chợt long mắt lên, bắn xạ tia hung quang đầy tử khí:

- Chính lão muốn chết thì có! Đi!

Và gã hất tay, đẩy ra một kinh hùng hực ánh tử quang.

“Ầm!”

Chấn kinh đã bức dội nhân vật nọ về mãi phía sau, khiến hai gã đại hán kia và Phương Mai có nhìn, nhưng hoàn toàn không thể hiểu vì sao nhân vật nọ phải bị bức dội xa đến vậy.

Hai gã đại hán chỉ có phản ứng khi phát hiện gã thư sinh vẫn tiếp tục xông đến nhân vật nọ, như muốn phải lấy mạng nhân vật nọ cho bằng được. Hai gã đại hán không hện mà đồng cùng tung người lao đến với hai tiếng quát chối tai.

- Dừng lại!

- Nếu ngươi còn chạm đến người Bảo chủ Bạch Mai Bảo thì đừng trách bọn ta phải lấy mạng ngươi. Lùi lại mau.

“Vút! Vút!”

Hai gã tuy nhanh, nhưng sao nhanh gã thư sinh là người động thân trước.

Vì thế, hai gã đại hán buộc phải dừng phất lại, khi gã thư sinh vừa chộp vào chân nhân vật nọ vừa lên tiếng gầm:

- Nếu nhị vị muốn Bảo chủ Bạch Mai Bảo mất mạng thì cứ tiếp tục xông đến. Bằng không, chính nhị vị xin hãy lùi lại cho. Hừ!

Thái độ của gã thư sinh làm cho hai gã đại hán nọ tức bực.

Hai gã nhìn nhau. Sau đó không hiểu sao gã vẫn tiếp tục xông đến. Và hai gã xông đến để phát kinh:

- Người muốn uy hiếp bọn ta ư? Lầm rồi. Bình sinh bọn ta chưa hề chịu để ai uy hiếp bao giờ! Đỡ!

- Tiểu tử hãy nạp mạng! Ha... ha...

"Vù..."

"Ào..."

Diễn biến xảy ra khiến gã thư sinh có phần bất ngờ. Tuy nhiên, khi kịp trấn tĩnh, gã thư sinh đột ngột điểm vào huyệt đạo và ném Bảo chủ Bạch Mai Bảo ra phía sau cùng lúc đó liền tung song thủ phát kinh, đỡ vào nhị kinh của hai gã kia:

- Xem chiêu!

"Ầm! Ầm!"

Hai gã đại hán chột khựng người lùi lại, sau đó càng hùng hổ xông đến.

- Tiểu tử quả có đôi chút bản lĩnh, thảo nào người lại không ngông cuồng. Hãy đỡ tuyệt kỹ này của ta.

"Vù..."

"Ào..."

Nhìn cách phát chiêu của hai gã, như hai gã đã thay đổi đấu pháp, gã thư sinh chột hoang mang:

- Trên đời này lại có thứ công phu tà môn đến thế sao? Nhị vị...

Gã thư sinh kêu như thế vì tay của hai gã đại hán nọ thoạt nhìn thì chỉ dài như bao cánh tay bình thường khác. Nhưng khi hai gã thi triển thứ tuyệt kỹ mà hai gã vừa hô hoán thì cánh tay cũng theo đó bất ngờ dài thêm và điều này làm cho gã thư sinh bất ngờ.

Thế nhưng, đang lúc gã thư sinh kêu, từ giữa thình không bỗng có tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên:

- Hoại Tâm Bạch Thủ Ấn? Thì ra thủ hạ họ Tào cũng có giáo đồ Hoàng Y Giáo trà trộn. Hãy xem chướng của ta.

Lập tức từ giữa thình không chợt xuất hiện thêm một ngọn kinh bài sơn đảo hải, quật thẳng vào hai gã đại hán nọ, ngay khi tiếng gầm thình nọ kia vang lên.

“Ào...”

Cũng chính lúc này, gã thư sinh do có phản ứng quá chậm nên khi định tránh thì đã bị nhị kinh Hoại Tâm Bạch Thủ Ấn của hai gã đại hán quật vào người.

“Bung...”

Gã thư sinh loạng choạng ngã lui. Trong khi đó, nương theo phản kinh vừa có, hai gã đại hán cùng lộn ngược người về phía sau, dùng tư thức Lý Ngư Đả Đỉnh để cùng tránh ngọn kinh bài sơn đảo hải đang từ trên cao quật xuống.

“Vút...”

Mất đối tượng, ngọn kinh bài sơn đảo hải nọ liền theo đà, quật luôn xuống nền đất, tạo nên một tiếng chấn động âm vang.

“Ầm...”

Gã thư sinh chưa kịp ổn định cước bộ thì thật bất ngờ, dư kinh từ ngọn kinh bài sơn đảo hải su khi quật phải nền đất ủa đến, xô vào gã thư sinh, làm gã phải tiếp tục loạng choạng.

Chưa kịp nhìn rõ diện mạo của nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện, gã thư sinh đã nghe nhân vật đó bật quát lên:

- Bọn người chạy đi đâu? Đứng lại!

Theo tiếng quát, nhân vật thần bí đó cũng động thân lao đi, như hai gã đại hán nọ đã lao đi mất dạng.

Và khi gã thư sinh đã ổn định xong cước bộ, lúc đưa mắt nhìn quanh gã mới hay Phương Mai cũng bỏ đi biệt dạng từ lúc nào mất rồi.

Gã chép miệng lắc đầu:

- Chao ôi! Võ học đúng là mệnh mông vô bờ bến. Sau một năm hơn ẩn cư khổ luyện những tưởng ta đã đủ năng lực báo thù. Nào ngờ ngay những ngày đầu xuất đạo đã gặp

phải cùng một lúc những ba nhân vật đều có võ học thượng thừa, so với ta quả là một trời một vực. Hà...

Còn đang thở dài, gã bỗng nghe có tiếng người bất ngờ phát thoại:

- Tiểu huynh đệ sao lại quá đề cao người và tự hạ thấp mình? Vì theo như những gì Lệnh Hồ mỗ vừa mục kích, vị tất tiểu huynh đệ kém bản lĩnh hơn so với những nhân vật kia.

Gã thư sinh vụt quay lại, kinh ngạc nhìn một văn nhân vừa ung dung đi đến vừa mỉm cười, biểu lộ một phong thái vừa siêu thoát như bậc đại tiên vừa uy nghi như bậc tôn sư một đại phái.

Và gã thư sinh không thể không nảy sinh lòng ngưỡng mộ, tự thi lễ với văn nhân nọ:

- Nhân huynh chỉ quá khen thôi. Tiểu đệ thật sự bất tài, nào dám nhận những lời có phần nào an ủi của nhân huynh?

Văn nhân nọ tủm tỉm cười:

- Bình sinh Lệnh Hồ mỗ chỉ nhận những lời thiên hạ khen, chứ chưa khen tặng ai bao giờ. Tiểu huynh đệ đừng nghĩ ta tâm bốc hoặc chỉ muốn an ủi tiểu huynh đệ. Vì kỳ thực, đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy một người chịu một lúc hai quái chiêu Hoại Tâm Bạch Thủ Ấn mà không hề hấn gì. Ta nói thật, chính tiểu huynh đệ đang làm ta kinh ngạc và ngưỡng mộ đó.

Gã thư sinh đến lúc này như mới nhớ ra công phu tà môn của hai gã đại hán lúc nãy. Gã ngơ ngác:

- Hoại Tâm Bạch Thủ Ấn lợi hại lắm sao? Cứ theo khẩu ngữ của nhân huynh mà đoán, đáng lý tiểu đệ phải mất mạng vì hai chiêu này?

Văn nhân nhẹ lắc đầu:

- Có mất mạng hay không thì còn tùy vào nội lực của người thi triển và của người vô tình hứng chịu. Tuy nhiên, nếu chẳng phải tiểu huynh đệ đang giả vờ thì chí ít, theo ta, tiểu huynh đệ trước hết phải có tấm thân bách độc bất xâm.

- Sao nhân huynh nghĩ như thế?

- Vì Hoại Tâm Bạch Thủ Ấn chỉ là cách gọi trước kia của Hoàng Y Giáo. Nhưng khi lọt vào tay họ Tào, tức là Tào đại nhân, chủ nhân của ngôi trang viện hoang phế kia thì công phu đó đã đổi thành Hoại Tâm Độc Thủ Ấn, nghĩa là trong công phu có tiềm tàng chất độc.

Gã thư sinh thừa nhận:

- Kể ra nhân huynh đoán không sai. Vì đã từ lâu quả thật tiểu đệ không ngại độc.

Văn nhân thán phục.

- Vậy là Lệnh Hồ Trung này không hề khen tặng sai. Khắp võ lâm đương đại đâu phải ai cũng có tấm thân bách độc bất xâm như tiểu huynh đệ? Nhưng vẫn chưa hết, không ngại độc là một chuyện, chính chuyện tiểu huynh đệ không bị nội thương, nhất là không bị kinh lực chấn tâm mới làm cho ta thập phần kinh ngạc. Vì công phu này tự nói đã nói lên uy lực lợi hại của nó rồi. Chúng tổ nội lực của tiểu huynh đệ chỉ có hơn chứ không thể nào kém những nhân vật lúc này.

Gã thư sinh lần này không chịu thừa nhận như lần trước. Bất quá chỉ nói mơ hồ:

- Tiểu đệ nào dám nghĩ nội lực đã đạt mức như nhân huynh nói. Đó chẳng qua tiểu đệ kịp vận lực để hoá giải phần nào uy lực của công phu đó thôi.

Dứt lời, gã chột hỏi:

- Nhân huynh đến đây chỉ là vì tình cờ thôi sao?

Văn nhân tự xưng là Lệnh Hồ Trung chột cười vang:

- Ta hiểu ý tiểu huynh đệ muốn hỏi gì rồi. Yên tâm đi, ta chỉ muốn là bằng hữu chứ nào muốn cùng tiểu huynh đệ đối đầu. Còn việc ta đến đây ư? Gọi là tình cờ cũng được, vì ta đến khá lâu, trước cả lúc hai gã được gọi là Tản Nhân kia xuất hiện.

Gã thư sinh cười nhẹ:

- Dường như nhân huynh biết rất rõ về hai nhân vật Tản Nhân đó?

Lệnh Hồ Trung thừa nhận:

- Không sai. Không những thế, ta cũng am hiểu khá rõ về chủ nhân của chúng, Tào đại nhân Tào Hữu Nhận.

Gã thư sinh lộ vẻ quan tâm:

- Nhân huynh am hiểu như thế nào?

Lệnh Hồ Trung mỉm cười:

- Trước khi đáp, ta thật sự muốn biết tiểu huynh đệ đối với chuyện đã xảy ra cho Uy Phong tiêu cục có am hiểu phần nào không?

- Tiểu đệ có biết. Và đó là chuyện đã xảy ra một năm trước đây.

Lệnh Hồ Trung gật đầu:

- Tiểu huynh đệ biết như thế cũng tốt, đỡ cho ta khỏi phải giải thích nhiều. Và ta có thể bắt đầu từ lúc Cửu Khúc Cung Cung chủ chủ xướng việc tiến hành đại đàn bái tế cho những oan hồn uống tử Uy Phong tiêu cục.

- Tiểu đệ cũng muốn như vậy. Hoá ra lần đó nhân huynh đã theo chân mọi người đến tận đây?

- Đương nhiên ta phải đến. Vì xem ra cái chết của Trầm lão Tổng tiêu đầu có quá nhiều uẩn khúc, làm cho không chỉ có một mình ta quan tâm.

Giọng của gã thư sinh chợt chùng lại:

- Và nhân huynh đã dò xét được những gì?

Lệnh Hồ Trung đưa lên ba ngón tay sau đó cụp một ngón vào trong:

- Có ba điểm đáng ngờ. Thứ nhất, không thể cứu được người của Uy Phong tiêu cục tại Sa Thạch Quỷ Vong Lâm chính là Cung chủ Cửu Khúc Cung. Vậy thì nguyên nhân nào chính Cung chủ Cửu Khúc Cung lại nảy ý tiến hành đại đàn cúng tế cho Uy Phong tiêu cục? Điều đáng quan tâm là Cửu Khúc Cung Cung chủ trước khi tiến hành đã không một lần bàn định với Trầm Khuê, hậu nhân duy nhất còn lại của Trầm gia.

Gã thư sinh tán đồng:

- Nhân huynh nhận định rất chuẩn xác, tiểu đệ cũng từng nghĩ như vậy. Tiếp theo là gì?

- Thứ hai, trong lúc và cả sau khi tiến hành đại đàn cúng tế, dường như người của Cửu Khúc Cung luôn có thái độ dò xét hoặc kiểm tìm điều gì đó ở Uy Phong tiêu cục.

Gã thư sinh kinh ngạc:

- Họ muốn tìm gì? Và đã là vậy, vật đó nhất định không tầm thường.

Lệnh Hồ Trung bảo:

- Ta cũng nghĩ như thế. Chỉ tiếc, cho đến giờ ta vẫn chưa biết họ muốn tìm gì.

- Nghĩa là họ chưa tìm được?

Lệnh Hồ Trung gật đầu:

- Đương nhiên. Bằng không, với những giám sát ngấm ngấm của quá nhiều người cùng có mặt ở đó, giả như Cửu Khúc Cung có tìm thấy vật gì, thì nếu không người này biết thì người khác cũng biết. Họ không thể giữ kín hoặc độc chiếm một mình.

- Dùng hai chữ độc chiếm có vẻ như nhân huynh tin vật đó phải là báu vật hoặc bí kíp sở học nào đó?

Lệnh Hồ Trung cười lạt:

- Không phải riêng một mình Lệnh Hồ Trung này nghĩ như thế. Chính Trầm Khuê cũng đang tự hỏi, không biết phụ thân nàng từ đâu bỗng có thứ đao pháp lợi hại đến nỗi phụ thân nàng dám tự xưng là Vạn Thắng Uy Phong Hồ Đầu Đao. Trong khi đó, tiểu huynh đệ phải biết rằng, đầu vào khoảng hai mươi năm trước, Trầm gia chỉ là một gia trang bình thường như bao gia trang khác ở khắp Trung Nguyên. Thế mà bỗng một cái Trầm lão bỗng đứng ra, một mình lập thành tiêu cục Uy Phong với đao pháp vừa lợi hại vừa quá xa lạ đối với giới giang hồ. Nhất định Trầm lão trước đó đã tình cờ bắt gặp bí kíp, hoặc một đao phổ của cổ nhân lưu lại.

- Một lần nữa nhân huynh nhận định không sai. Vậy còn điểm đáng nghi thứ ba?

Lệnh Hồ Trung thu tay về, vì sau điểm nghi ngờ thứ ba này đâu còn điểm nghi ngờ nào khác.

- Đó chính là Tào Hữu Nhận chủ nhân của khu trang viện ngay bên cạnh Uy Phong tiêu cục.

- Nhân huynh phát hiện điều gì?

- Vị Tào đại nhân này với vẻ ngoài gầy gò ốm yếu và lúc nào cũng ho sù sụ, đã làm cho mọi người dù có mục lực tinh tường đến đâu thì khi nhìn thấy cũng ngỡ lão chỉ là một phú thương bình thường. Riêng ta, cũng chính là do tình cờ thôi, ta chợt biết lão chính là một nhân vật võ lâm cải dạng phú thương.

- Vì sao?

Lệnh Hồ Trung phì cười:

- Lão vốn là bằng hữu thâm giao với Trầm lão, lão có tham dự đại đàn cúng tế dành cho cố bằng hữu cũng là lẽ thường tình. Ta sẽ không nghi ngờ nếu lão đừng quá cố gắng để đè nén những tiếng ho. Hà hà... Và rồi vì thấy lạ, ta bèn để tâm dò xét. Rốt cuộc, hừ, ta phát hiện lão không phải cố tình đè nén những tiếng ho, trái lại...

Gã thư sinh nôn nóng hỏi:

- Là thế nào?

- Đó là vì lão quên ho.

- Quên? Lão có bệnh nên phải ho, sao lại có chuyện quên ở đây?

- Bệnh của lão là bệnh thật, nhưng động thái ho khúc khúc của lão là giả. Và lão quên chỉ vì lão lúc đó cứ mãi ngưng thần nghe ngóng.

- Nghe ngóng?

- Không sai. Lão nghe ngóng đủ mọi thứ, đủ mọi lời của từng nhân vật có mặt. Rồi cũng vì ta để tâm nên ta bắt gặp một cố tật của lão. Hễ lão đang lắng nghe tiếng thì thào của nhân vật nào đó thì tròng mắt của lão cũng chuyển qua hướng đó. Có như thế ta mới biết lão đang nghe ngóng. Và việc lão có thể nghe những âm thanh nhỏ dù xa mười trượng, đủ chứng tỏ lão có thân thủ không vừa, nếu không muốn nói lão chính là đại cao thủ.

- Hoá ra lão cũng muốn tìm và đắc thủ sở học của Trầm lão, nguyên là bằng hữu của lão?

Lệnh Hồ Trung vỗ tay reo lên:

- Tiểu huynh đệ nói chẳng sai. Vì sau đó, khi ta bỏ công tìm hiểu, thì ra Tào Hữu Nhận hai mươi hai năm trước đã bất ngờ chuyển đến và ở sát ngay bên cạnh Trầm gia. Nghĩa là Tào Hữu Nhận đến chỉ vì đã nghe biết về sở học thượng thừa vốn được cất giấu quanh đây. Rốt cuộc khu trang viện lão mua lại không phải nơi cất giấu võ học, mà là ở ngay nơi Trầm gia lưu ngụ. Tào Hữu Nhận mất cơ hội đắc thủ. Và Tào Hữu Nhận đương nhiên phải kinh nghi khi hai năm sau đó Trầm lão bỗng dương danh thiên hạ bằng đao pháp thượng thừa. Chỉ tiếc, Trầm lão quá kín kẽ, nên đến lúc chết vẫn không lộ bất kỳ điểm khả nghi nào cho Tào Hữu Nhận biết.

Đúng lúc này Tư Đồ Diễn, Bảo chủ Bạch Mai Bảo bỗng cự mình tỉnh lại.

Lệnh Hồ Trung là người đầu tiên phát hiện nên hỏi:

- Tiểu huynh đệ như có chút hiềm khích với Tư Đồ Bảo chủ?

Gã thư sinh thoáng lúng túng:

- Có thể nói như thế nếu xét đến thái độ của lão đã dành cho tiểu đệ.

Lệnh Hồ Trung ngờ vực:

- Tư Đồ Diễn quả có cao ngạo trong lời nói, nhưng đâu thể vì thế mà tiểu huynh đệ cố tình dốc toàn lực vào một chiều duy nhất như muốn hạ sát lão?

Gã thư sinh chột thờ ra:

- Kỳ thực, tiểu đệ làm như thế là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

Gã thư sinh nghiêm mặt:

- Trước khi nói rõ, tiểu đệ liệu có thể thỉnh giáo nhân huynh về xuất xứ võ học của lão Tư Đồ?

Lệnh Hồ Trung đáp ngay:

- Đây là điều ai ai cũng biết. Tư Đồ Diễn tiếp nhận cương vị Bảo chủ Bạch Mai Bảo từ sư phụ Hà Chấn Nguyên, Bảo chủ Bạch Mai Bảo tiền nhiệm.

- Hà lão tiền bối hiện nay như thế nào?

Lệnh Hồ trung nhún vai:

- Thất tung. Đó là điều mà Tư Đồ Diễn tự miệng cáo tri đến các phái.

- Thất tung đã bao lâu? Có phải là mười hai năm ngoài?

Lệnh Hồ Trung kinh ngạc:

- Rõ ràng sư phụ của Tư Đồ Diễn là ai tiểu huynh đệ chưa từng biết, vậy làm sao tiểu huynh đệ biết rõ quãng thời gian Hà lão Bảo chủ thất tung?

Gã thư sinh bỗng cười sảng sặc, vừa đắc ý, vừa để lộ căm phẫn:

- Vậy thì rõ rồi. Đó chính là nguyên nhân khiến tiểu đệ chỉ muốn đoạt mạng ngay lão Tư Đồ phản phúc.

Đưa tay chỉ vào nắm mộ vừa mới đắp, gã thư sinh kêu lên:

- Nhân vật đã nhờ tiểu đệ lo lắng hậu sự cho lão nhân họ Hà này cũng từng nhờ tiểu đệ thay y thanh lý môn hộ. Bởi Hà lão nhân chính là Hà Chấn Nguyên. Và Hà lão nhân chết là do Tư Đồ Diễn phản phúc hãm hại.

Khi đó Tư Đồ Diễn nhờ huyết đạo tự khai giải sau thời gian dài bị khống chế đã hoàn toàn lai tính để nghe những gì gã thư sinh vừa nói. Tư Đồ Diễn lấp bắp:

- Tiểu tử ngươi là... là ai? Sao lại biết... lại biết Tư Đồ Diễn này mưu hại... mưu hại lão Hà?

Lệnh Hồ Trung vụt sa sầm nét mặt, khinh bỉ nhìn Tư Đồ Diễn:

- Ngỡ thế nào, hoá ra lão đã tự miệng thừa nhận hành vi khi sư diệt tổ của lão. Lệnh Hồ Trung này định tâm chừa cho lão con đường sống, để lão có cơ hội hướng đầu hồi thiện, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.

Lệnh Hồ Trung bước lùi lại, hất hàm về phía gã thư sinh:

- Ta sẽ không ngăn cản đâu. Tiểu huynh đệ...

Tư Đồ Diển dường như đến lúc này mới nhận thấy có sự hiện diện của Lệnh Hồ Trung. Lão chợt kêu thất thanh:

- Lệnh Hồ Trung nào? Có phải là Văn - Bệnh - Cùng tam hiệp, trong đó chỉ có Văn Hiệp Lệnh Hồ Trung là người tuy có niên kỷ thấp nhất nhưng lại có bản lĩnh cao minh nhất.

Lệnh Hồ Trung bật cười:

- Lão kêu như thế để làm gì? Hay lão nghĩ Lệnh Hồ mỗ sẽ nghĩ tình Bệnh Hiệp nguyên là nghĩa huynh của lão mà cầu tình cho lão? Lão xem Văn Hiệp này là người dễ dãi thế sao? Ha ha...

Gã thư sinh có phần rúng động khi biết Lệnh Hồ Trung chính là Văn Hiệp, một trong tam hiệp Văn - Bệnh - Cùng, như Tư Đồ Diển vừa nhận ra.

Tuy nhiên, chính lời lẽ của Văn Hiệp Lệnh Hồ Trung đã làm cho gã thư sinh yên lòng. Gã bất chợt hướng mặt về phía ngôi mộ mới đắp và bằng giọng nói đầy phẫn khích gã kêu:

- Hà tiền bối có thể yên nghỉ được rồi. Vì hôm nay kẻ đã hãm hại lão tiền bối sẽ bị đền tội.

Càng kêu thanh âm của gã càng trở lên ai oán, khiến tiếng gã kêu cứ như tiếng của oan hồn vọng về từ cõi u minh và đương nhiên làm cho bất kỳ ai nghe cũng phải bồi hồi rúng động, cứ ngỡ bước chân nhẹ tênh của tử thần đã rón rén xuất hiện đâu đây.

Chính Tư Đồ Diển đang có cảm giác này. Vì thế, Tư Đồ Diển sợ đến xanh mặt mày, cố loạng choạng đứng lên, miệng thì hết kêu xin tha mạng lại quay qua kêu gọi Văn Hiệp Lệnh Hồ Trung ứng cứu:

- Ta... ta thừa nhận ta có tội, nhưng đừng giết ta. Hãy cho ta cơ hội chuộc lỗi, chỉ một lần này thôi. Lệnh Hồ Trung! Người không thể làm ngơ như thế được. Hãy vì Bệnh Hiệp, vì nghĩa huynh của Tư Đồ Diển này mà giúp ta. Văn Hiệp, người hãy giúp ta.

Gã thư sinh lừng lững tiến đến Tư Đồ Diển với sắc mặt đờ đờ sát khí. Nhưng khi gã nâng cao tay, chuyển bị quạt kinh hạ thủ Tư Đồ Diển thì chợt có tiếng nữ nhân lạnh lạnh kêu hốt hoảng...

- o O o -